

Opinió

31/8/2005

Els mitjans públics també són culpables

La crítica que vaig fer a la televisió catalana durant el programa La nit al dia de Mònica Terribas la va afectar, doncs sembla haver contribuït a que escrigués l'article *Els mitjans públics* [aparegut a la versió en paper de *Comunicació21*], culpables de tot en el que fa referència explícita a la crítica que vaig fer a aquests mitjans durant el programa i que resumeix tan sols parcialment. Les meves dues crítiques més importants van ser la falta de sensibilitat social d'aquests mitjans que durant molts anys han donat molta més importància a temes identitaris que no pas a temes socials que afecten a la qualitat de vida de la població en la seva vida quotidiana. Vaig assenyalar que trobava sorprenent que la televisió catalana no hagués informat que Catalunya és una de les regions europees que té majors desigualtats pel que fa a qualitat de vida, com ho corrobora el fet que una persona de renda alta –el que s'acostumava a anomenar un burgès– visqui deu anys més que un treballador no qualificat a l'atur per més de cinc anys (la mitjana de la UE-15 és set anys). He viscut durant un llarg exili a Suècia, Gran Bretanya i els Estats Units i no puc imaginar que aquesta dada no hagués estat notícia en aquests països. No ha estat així a Catalunya.

També vaig criticar la televisió catalana per la seva enorme cautela a l'hora d'exposar i denunciar "vaques sagrades" com l'Església, assenyalant que els programes de recuperació de la memòria històrica s'han centrat primordialment en les víctimes del franquisme en comptes dels seus victimitzadors, entre els quals l'Església va jugar un protagonisme. Com és que la televisió catalana no ha mostrat com a molts pobles del nostre país els capellans i altres persones properes a l'església preparaven les llistes de les persones que s'afusellaven, es torturaven, perdien la feina i/o exiliaven. Com és que després de vint-i-cinc anys de democràcia encara no s'ha mostrat i conegut aquesta realitat? Aquesta és la pregunta que jo també feia a la Mònica Terribas. Mentrestant la televisió catalana continua un programa religiós que és una propaganda catòlica.

El que no vaig dir aleshores, perquè no vaig tenir oportunitat de fer-ho (no se m'invita regularment a la televisió catalana), va ser que aquests silencis es deuen a l'enorme domini del nacionalisme conservador en aquests mitjans, insensibles a la majoria existent al Parlament de Catalunya. Avui no hi ha hagut un canvi significatiu en els mitjans públics d'informació de la generalitat que reflecteixi la nova majoria d'esquerres del país, fet que tindria que dir ser molt més sensibles als enormes problemes socials que les classes populars presenten en la seva vida quotidiana. Durant el govern anterior aquest mitjà no va afavorir que es qüestionés aquella imatge tan estesa de Espanya iba bien i Catalunya encara millor. Les dades sobre l'estat del benestar al nostre país (rarament presentades a la Televisió Catalana) mostraven que ni Espanya anava bé ni Catalunya anava millor. En realitat, anava pitjor. I mentrestant teníem silenci mediàtic, emfatitzant els temes identitaris sobre una visió nacionalista conservadora.

L'article de na Mònica Terribas assumeix erròniament que els mitjans públics de la Generalitat (MPG) reflecteixen la realitat tal com és i que les crítiques a tals mitjans són als missatgers en comptes dels missatge, que és la realitat existent. Segur que hi ha crítiques de tot tipus i moltes d'injustes. Però la meua crítica no accepta el supòsit que fa na Terribas. El missatger no sols informa sinó que persuadeix, transmetent valors que reflecteixen la ideologia dels periodistes i dels MPG. En d'altres ocasions, no és ideologia sinó una lectura per part d'aquests mitjans del que és notícia, trivialitzant la realitat i creient que la frivolitat que es diu o es fa és el que la gent vol. Els mitjans públics d'informació de la Generalitat van donar una gran visibilitat (i encara pitjor a Catalunya Ràdio, en el programa de Toni Basas, per citar sols un exemple) a la frivolitat de les "espines" de Crist a Israel, mentre que van mantenir un silenci ensordidor sobre el fet que la Generalitat va prohibir als metges del sector públic que treballessin tan sols dues hores i mitja, exigint una dedicació de, si més no, sis hores, que són l'equivalent a l'entrada de dos-cents metges més dins del sistema sanitari públic. Can debat sobre aquest tema

l'equivalent a l'entrada de dos-cents metges més dins del sistema sanitari públic. Cap debat sobre aquest tema.

Que han hagut canvis es cert, però puc assenyalar molts més casos que mostren que els canvis són massa lents i que no estan encara reflectint la realitat del nostre país tal com és. El missatge no canviarà si no canvia el missatger.

Premsa Local de Catalunya, S.L. Tots els drets reservats.

Tanca